

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 37, št. 1
FEBRUAR 2017

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ SVETI OČE
- ⇒ BOŽIČ V LJUBLJANI
- ⇒ JASLICE

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

SVETI OČE: ODKRITI, DA SE JE BOG HOTEL RODITI TAM, KJER GA NISMO PRIČAKOVALI

»Kje je novorojeni judovski kralj? Videli smo namreč, da je vzšla njegova zvezda, in smo se mu prišli pokloniti' (Mt 2,2). S temi besedami nam trije modri, ki so prišli iz daljnih dežel, povedo razlog svojega dolgega potovanja: počastiti novorojenega kralja. Videti in počastiti: dve dejanji, ki v evangeljski pripovedi izstopata: videli smo zvezdo in želimo počastiti.« Tako se je začela homilija

papeža Frančiška med sveto mašo na praznik Gospodovega razglašenja.

Ti možje so videli zvezdo, ki jih je spravila v gibanje. Odkritje nečesa nenavadnega, kar se je zgodilo na nebu, je spodbudilo vrsto nešteti dogodkov. Ni šlo za zvezdo, ki bi se svetila izključno zanje in niti niso imeli posebnega DNK-ja, da so jo odkrili. Kakor je dobro razpoznal neki cerkveni oče, modri

niso odšli na pot, ker so videli zvezdo, ampak so videli zvezdo, ker so se podali na pot (sv. Janez Zlatousti). Imeli so odprto srce za obzorje in zmogli so videti tisto, kar je razodevalo nebo, ker je bila v njih želja, ki jih je priganjala: bili so odprti za novost.

Modri izražajo portret človeka, ki doživlja nostalgijo po Bogu

»Modri na ta način izražajo portret verujočega človeka, človeka, ki doživlja nostalgijo po Bogu; nekoga, ki pogreša svoj dom, nebeško domovino. Odsevajo podobo vseh ljudi, ki v svojem življenju niso dopustili, da bi jim omrtvičili srce.« Sveta nostalgija po Bogu izvira v verujočem srcu, saj ve, da evangelij ni dogodek iz preteklosti, temveč sedanjosti. Sveta nostalgija po Bogu nam omogoči, da imamo odprte oči za vse po-

skuse omejevanja in osiromašenja življenja. Sveta nostalgija po Bogu je verujoč spomin, ki se upre mnogim prerokom nesreče. Ta nostalgija je tista, ki ohranja živo upanje verujoče skupnosti, ki iz tedna v teden roti z besedami: »Pridi, Gospod Jezus!«

Nostalgija po Bogu išče prihodnost

Ravno ta nostalgija je ostarelega Simeona spodbujala, da je šel vsak dan v tempelj, ko je z gotovostjo vedel, da se njegovo življenje ne bo končalo, ne da bi mogel vzeti v naročje Zveličarja. Ta nostalgija je izgubljenega sina spodbudila, da je zapustil uničujočo držo in poiskal roke svojega očeta. To nostalgijo je v svojem srcu začutil pastir, ko je pustil devetindevetdeset ovc ter šel iskat tisto, ki se je izgubila, in ta nostalgija je tisto, kar je izkusila Marija Magdalena v nedeljo zjutraj,

da je tekla h grobu in srečala svojega vstalega Učitelja. »Nostalgija po Bogu nas potegne ven iz naših determinističnih ograd, tistih, ki nas napeljujejo k mislim, da ni mogoče ničesar spremeniti. Nostalgija po Bogu je drža, ki razbije dolgočasne konformizme in nas spodbudi, da se zavzamemo za tisto spremembo, po kateri hrepenimo in ki jo potrebujemo.« Nostalgija po Bogu ima svoje korenine v preteklosti, vendar pa se ne ustavi tam: išče prihodnost.

Nostalgičen vernik, ki ga spodbuja njegova vera, išče Boga, kakor modri, na najbolj skritih krajih zgodovine, ker v svojem srcu ve, da ga Gospod čaka tam. Gre na periferije, na meje, na ne-evangelizirane kraje, da bi se lahko srečal s svojim Gospodom; in tega še zdaleč ne stori z vzvišeno držo, ampak kot berač, ki ne more ne zmeniti se za oči nekoga, za kogar je vesela novica še vedno »nezaziskano zemljišče«.

Medtem ko so modri hodili, je Jeruzalem spal: Zbeganost zmage za vsako ceno

Temu nasprotno držo vidimo v Herodovi palači, ki je bila od Betlehema oddaljena le nekaj kilometrov, in kjer se niso zavedli, kaj se je dogajalo. Medtem ko so modri hodili, je Jeruzalem spal. Spal je skupaj s Herodom, ki je namesto da bi iskal, prav tako spal. Spal je »pod anestezijo kavterizirane vesti«. In bil je zbezan. Bilo ga je strah. To je zbezanost, ki se pred novostjo, ki izzove prevrat v zgodovini, zapre vase, v lastne rezultate, v lastna spoznanja, v lastne uspehe. Zbeganost tistega, ki sedi na bogastvu, ne da bi zmozel videti preko. Zbeganost, ki se rodi v srcu nekoga, ki hoče nadzirati vse in vsakogar. To je zbezanost tistega, ki je zatopljen v kulturo zmage za vsako ceno; v tisto kulturo, v kateri je prostor samo za

»zmagovalce«, ne glede na ceno. Zbeganost, ki se rodi iz strahu in bojzani pred tistim, kar nam zastavlja vprašanja in ogrozi naše gotovosti ter resnice, naše načine oprijemanja sveta in življenja. Heroda je bilo tako strah in ta strah ga je pripeljal do iskanja gotovosti v zločinu: »Necas parvulos corpore, quia te necat timor in corde« (sv. Quodvultdeus). Otroke ubiješ v telesu, ker je tebi strah ubil srce.

Moč, videz, vzvišenost: idoli, ki obetajo zgolj žalost in suženjstvo

»Želimo počastiti.« Ti možje so prišli z Vzhoda, da bi počastili, in to so prišli storiti na kraj, ki je kralju lasten: v palačo. To je pomembno: tja jih je pripeljalo njihovo iskanje: bil je primeren kraj, saj je za Kralja primerno, da se rodi v palači, da ima svoj dvor in svoje podložnike. To je zna-

menje moči, uspeha, uspešnega življenja. In tam se lahko pričakuje, da se kralja časti, se ga boji in se mu tudi laska; ne pa nujno, da se ga ljubi. To so posvetne sheme, majhni idoli, katere častimo: kult moči, videza in vzvišenosti. Idoli, ki obetajo zgolj žalost, suženjstvo in strah.

Tistega, kar so iskali, ni bilo v palači: Odkriti, da pogled Kralja ne poniža

In prav tam se je pričela najdaljša pot, ki so jo morali prehoditi ti možje, ki so prišli od daleč. Tam je začetek najtežje in najbolj zapletene drznosti: »Odkriti, da tistega, kar so iskali, ni bilo v palači, temveč je bilo na nekem drugem kraju, ne le geografskem, ampak bivanjskem.« Tam niso videli zvezde, ki jih je vodila, da bi odkrili Boga, ki želi biti ljubljen. To je mogoče le v znamenju svobode in ne tiranije. Odkriti, da pogled tega nezna-

nega Kralja – a zažele-
nega – ne poniža, ne
zaslužji, ne vklene.
Odkriti, da pogled
Boga dvigne, odpusti,
ozdravi. Odkriti, da se
je Bog hotel roditi tam,
kjer ga nismo pričako-
vali, kjer ga morda ne
želimo. Ali pa tam, kjer
ga pogosto zanikamo.
Odkriti, da je v Božjem
pogledu prostor za
ranjene, utrujene, tr-
pinčene in zapuščene:
da se njegova moč in
njegova oblast imenuje
usmiljenje. »Kako da-
leč je za nekatere Jeru-
zalem od Betlehema!«

Herod ne more
počastiti, ker ni ne ho-

tel ne mogel spremeniti
svojega pogleda. Ni
hotel prenehati častiti
samega sebe, verjel je,
da se vse začne in kon-
ča z njim. Ni mogel po-
častiti, ker je bil njegov
cilj, da bi častili njega.
Pa tudi duhovniki niso
mogli počastiti, ker so
veliko vedeli, poznali
so prerokbe, a niso bili
pripravljene ne hoditi
ne karkoli spremeniti.

**Modri so lahko po-
častili, ker so imeli
pogum, da so hodili**

Modri so čutili no-
stalgijsko, niso več hoteli

običajnih stvari. Bili
so navajeni, privajeni
in utrujeni zaradi He-
rodov njihovega časa.
Toda tam, v Betlehe-
mu, je bila obljuba
novosti, obljuba za-
stonjskosti. Tam se je
dogajalo nekaj novega.
Modri se lahko počasti-
li, ker so imeli pogum,
da so hodili, in ko so
padli pred majhnega,
ko so padli pred ubo-
gega, ko so padli pred
nezaščitenega, ko so
padli pred nenavadne-
ga in neznanega Otro-
ka iz Betlehema, tam
so odkrili Božjo slavo.

Vir: Radio Vatikan.

BOŽIČ V LJUBLJANI 2016 NA ODRU CANKARJEVEGA DOMA

V nedeljo, 25.
decembra 2016 smo v
veliki dvorani Cankar-
jevega doma že tretje
leto zapored prisluhni-
li božičnemu koncertu
z naslovom Božič v
Ljubljani pod vod-
stvom dirigenta Mar-
jana Grdadolnika. V
razprodani dvorani se
nam je predstavil Sim-
fonični orkester Canta-

bile, združena Mešani
pevski zbor Adoramus
(ki ga vodi Marjan Gr-
dadolnik), Mešani ko-
morni zbor Ljubljanski
madrigalisti (ki ga vodi
Primož Malavašič) ter
številni priznani solisti.

Prvi del se je za-
čel s pritrkavanjem
pritrkovalcev z Brezo-

vice (pod vodstvom
Braneta Tomaniča),
potem pa z mogočni-
mi in dobro znanimi
skladbami, kot so
Adeste fideles, Finale
iz Saint Saensove Sim-
fonije 3, deli iz Handlo-
vega oratorija Mesija
in drugimi. Ob tako
mogočnem začetku se
je marsikateri poslu-
šalec vprašal, če bodo

izvajalci zdržali takšno intenzivnost do konca koncerta. Misel je bila seveda odveč, saj ne samo, da so z močjo skladb poslušalce prevzeli, temveč so intenzivnost še stopnjevali. Bil je koncert, ki je poslušalce začaral že na začetku in ta urok ni popustil do konca.

Prvi del je ponudil tudi izkušene in izjemne soliste – sopranistko Mojco Bitenc,

mezzosopranistko Tino Drole, uveljavljene tenorista Janeza Lotriča ter baritonista Domna Križaja. V prvem delu sta izstopala tudi Gašper Jereb z orglami ter Jernej Gantar s trobento.

Če na prvi del koncerta pogledamo še z očmi simbolike, prepoznamo, da je bil zasnovan kot starozavezno napovedovanje prihoda Božjega sina. Tudi

preroki so Odrešenika napovedovali glasno, mogočno, z notranjim ognjem, ostro besedo in mučeništvom, kot se za Kralja vesoljstva spodobi. Izbor skladb in izvedba prvega dela sta odlično posnela to vzdušje pričakovanja in napovedovanja.

Drugi del koncerta se je začel umirjeno z delom Zima iz Vivaldijevih štirih letnih časov. Pri tej skladbi se je

Foto: Matjaž Maležič

vrhunsko izkazala violinistka Manca Rupnik, ki je v belo-srebrni »sneženi« obleki suvereno odigrala solistični del, obenem pa kot dirigentka še usmerjala orkester.

Skladbe so postale vse bolj preproste in obenem občutene, črpane iz zakladnice slovenskih ljudskih božičnih pesmi in tujih božičnih skladb. Na odru so se izvajalcem

pridružile baletke iz baletne šole Konservatorija za glasbo in balet Ljubljana, otroci – pastirčki iz folklorne skupine Pastirci izpod Krna (pod vodstvom Rine Breginc), kasneje še živa ovca in vsi ti so vse bolj ustvarjali vzdušje preprostosti, pristrčnosti in pričakovanja. Poslušalci s(m) o se bolj in bolj mehčali ob teh »scenskih« dodatkih in pričakovali tistega, ki se bo

postavil prav na sredo tega vzdušja.

Ob vsej konkretizaciji bi manjkalo, če na oder ne bi prišla prava sveta družina in prav to družino je občuteno upodobila mama Estera Stojko v vlogi Marije, njen brat Vid Grdadolnik v vlogi Jožefa in mali Blaž Stojko v vlogi pravkar rojenega Jezusa. Ob Ave Mariji, ki jo je zapel

Janez Lotrič, smo tako slišali nekaj otroškega joka, ki spremlja vsako rojstvo, na koncu pa še pristrčni otroški »br br«, ki je dokončno ganil in obenem nasmejaj celotno dvorano.

Koncert se je zaključil s pričakovano Sveto nočjo, ki so jo »oblekli« v izviren in domišljen aranžma. Mario Kurtjak je kot Franz Gruber na kitari

iskal melodijo Svete noči. Ko jo je našel, se je melodija najprej preselila v glas mlade pastirice, ki jo je upodobila nadarjena Teja Jerina in šele nato v orkester ter zbor. Pesem Sveto noč so izvedli še enkrat tudi kot dodatek in vsi poslušalci smo bili povabljeni, da pojemo zraven. S tem je režiser in koreograf Henrik Neubauer še enkrat odlično zajel in ponazoril bistvo

božiča, ki je v tem, da je prav vsak človek vključen v dogajanje in veliko odrešenijsko zgodbo – ne glede na to, ali se nahaja na odru, v parterju dvorane ali balkonu – vsak je bil enako vključen v mogočen instrument, ki smo ga oblikovali skupaj in s tem počastili rojstvo Kralja.

Alenka Klemenc

Foto: Majaz Maležič

JASLICE SREDI LOGATCA

Že drugo leto zapored se preko dvajset družin iz naše župnije zbira pri družinskem verouku. Družimo se ob branju božje besede, poglobljamo svoje znanje o nauku Cerkve in se pogovarjamo o izzivih praktičnega krščanstva. Povezujejo nas skupna molitev, obhajanje evharistije in želja, da bi se naši otroci v svojem življenju trdno oklenili Kristusa. Naša naloga je, da jih pri tem podpiramo in usmerjamo. Družinski verouk doživljam kot čudovito priložnost, ki jo je Bog podaril naši družini, zato

sem Njemu in vsem, ki se trudijo, da kot skupina obstajamo in ostajamo skupaj, iskreno hvaležna.

Ko se je v župniji porodila zamisel, da bi organizirali razstavo jaslic, smo se odločili, da bomo sodelovali tudi mi. Tako smo se v soboto pred četrto adventno nedeljo zbrali v kar lepem številu in začeli ustvarjati. Očetje so lotili hlevčka, mame figur, otroci pa so uživali ob izdelovanju okraskov. Ob prijetnem druž-

nju je začela nastajati naša stvaritev, ki je našla svoje mesto pod arkadami ob Jožefovi kapelici. Naše skupne jaslice niso nikakršna velika umetnina, za nas pa so pomembne, ker so nas povezale in nam pomagale doživeti, »kako dobro in prijetno je, če bratje skupaj prebivajo« (Ps 133, 1).

Mimo jaslic gre vsak dan pisana paleta ljudi. Kdo ve, kaj vse nosijo v svojih srcih ... Koliko veselja, vprašanj, skrivnosti, skritih želja, hrepenjenja, skrbi, bolečine, ran, trpljenja ... Polno vsega je v tem našem življenju. Naj nam Sveta družina v preprostem hlevčku spregovori o stvareh, ki so resnično pomembne: da je Jezus, pravi in živi Bog, tu med nami, da nas razume in nas ljubeče spremlja na vsakem našem koraku. Postal je ubog, da bi mi obogatili po njegovem uboštvu in je, kot pravi sam, »prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju.« (Jn 10,10)

Sabina Jeraj

V sklopu Nikolajevih srečanj
Vas župnija Dolnji Logatec vabi na večer z naslovom

EVANGELIJ IZ POD ČOPIČA IN TAKTIRKE

**v četrtek, 16. februarja, ob 19.30 uri
v Jožefovi dvorani medgeneracijskega doma.**

Gosta večera bosta

slikar

Tomaž Perko

in

dirigent

Marjan Grdadolnik

Mesec februar zaznamuje kulturni praznik. Štejmo si v čast, da smo Slovenci eden redkih narodov, ki z državnim praznikom obeležujemo pomen kulture. Kultura je živa stvar, se razvija in odziva ter je temelj tudi naše narodne istovetnosti. Jedrnato je njeno bistvo zajel papež Janez Pavel II. v svojem govoru na sedežu Unesca v Parizu, rekoč, da je kultura tisto, po čemer človek kot tak postaja bolj človek.

Beseda bo stekla o ustvarjanju, slutnji presežnega v likovnem in glasbenem izrazu, kulturnem poslanstvu tako umetnika kot običajnega človeka. Gosta bosta povabljeni, da kot vidna kulturnika spregovorita o pomenu umetnosti za naš narod in vsakega od nas, njenem razumevanju v vsej njeni razsežnosti, kot tudi njenih zadregah v izzivih sodobnega časa sprenevedanj in novo oblečenih cesarjev.

Ob izraznem poudarku večera s platnom Tomaža Perka bo zvočno podoba večera gradil MePZ Adoramus.

Prisrčno vabljeni!

Povabite tudi znance in prijatelje!

*Vstop prost, Bog pa vam povrni vaš prostovoljni dar,
s katerim boste omogočili obisk zanimivih gostov tudi v prihodnje.*

PROBLEMI OSTARELIH SO PROBLEM VSEH

Foto: Tomo Strle

Dragi bratje in sestre! Je čas rojstva, čas življenja, čas staranja in čas smrti. Ti časi so si različni, kakor tudi naša pota. Ena so kratka, druga daljša in tretja polna naših naporov, da bi prišli do našega cilja polnega veselja in radosti ob pričakovanju večne sreče v Bogu. Velikokrat protestiramo pri Bogu; zakaj za minuto sreče je devetpetdeset minut preizkušanj, žalosti,

trpljenja ... Tudi Jezus Kristus ni šel mimo trpljenja. V minuti sreče je umrl in čez tri dni je v minuti sreče VSTAL – ZARES JE VSTAL, ALELUJA! Bratje in sestre živimo za to srečo! Ivan Cankar piše: »Ali ura pride nekoč, ko bo odprl srca topel pomladanski veter, ko si bodo obrazi enaki v veselju, ne v bridkosti, ko bodo ljudje pozdravljali s cvetjem ovenčani in z glorio ljubezni. Kako je tebi,

brat moj, ki si mi bil brat v bolesti?... Mor-da jih bo še nekaj, vsaj nekaj, ki bodo dočkali tisto blagoslovljeno uro. O, da bi bila med njimi ti in jaz!«

Iz cerkvenih dokumentov, papeškega sveta za laike z naslovom – Dostojanstvo starejših ljudi in njihovo poslanstvo v Cerkvi in svetu iz leta 1999 sem prebral o tem, da so problemi

ostarelih problemi vseh. Prisluhnimo odstavkom s podnaslovom – Odrinjanje na rob!

»Med problemi, s katerimi se neredko soočajo ostareli danes, je eden, ki morda še bolj kot drugi, ogroža njihovo osebno dostojanstvo: odrinjeni so na rob družbe. Do razvoja tega pojava je prišlo razmeroma pozno. Rodovitna tla zanj predstavlja družba, ki da vse zgolj na svojo učinkovitost in gradi na patinirani podobi večno mladega človeka, iz svojim »interesnih krogov« pa izloči vsakogar, ki nima več teh zmoglosti.

Dejavnikov, ki potiskajo mnoge ostarele na rob človeške skupnosti in človeka vrednega življenja je več: Najprej »odpovedovanje« – izneverjanje ustanov, ki so za to odgovorne. Iz tega

izvirajo družbene hibe, revščina, drastično zmanjšanje pokojnin in ekonomskih odnosov, ki so namenjene zagotavljanju dostojnega življenja in ustrezne oskrbe, bolj ali manj napredujoče oddaljevanje ostarelega od njegovega družbenega okolja in družine.

Najbolj dramatična razsežnost tega odrinjanja na rob je pomanjkanje človeških odnosov, zaradi česar ostareli doživljajo bolečino ne le zavoljo oddaljenosti od bližnjih, ampak tudi zapuščenost, osamljenost, izoliranost. S tem da se medosebni in družbeni stiki zmanjšujejo, vedno bolj primanjkuje tudi pobud, informacij, kulturnih vzgibov in dogajanj. Ostareli doživljajo nezmožnost, da bi spremenili svoj položaj, ker jim ni omogočeno, da bi sodelovali pri odločilnih procesih, ki zadevajo nje same, bodisi kot osebe bodisi kot državljane. Tako izgubljajo čut za pripadnost

skupnosti, katere člani so.«

Problem zadeva vse. Družba s svojimi različnimi pristojnostmi mora posredovati, da bi zagotovila učinkovito varstvo, vsaj pravno, tistega ne tako majhnega dela prebivalstva, ki živi v bednih socialno ekonomskih in kulturnih razmerah.

Ta dokument leta 1999 nisem razumel v polnosti, saj sem bil takrat na višku svojega življenja. Zdaj, ko sva z ženo v domu, polna boleznih ga razumem. Nobeden nima časa za naju razen zvestih in iskrenih prijateljev ter še kakšnega sorodnika se bi našlo. Pregovor pravi – V NESREČI SPOZNAŠ PRIJATELJA.

Denar je kruta stvar, ki pokvari človeka. Naj žive dobri ljudje!

Slavko Ogrizek

ZAHVALA

Leto je minilo in s tem tudi zbiranje in razdelitev hrane. Hrana, katero ste prinesli na zbirno mesto v cerkvi, smo razdelili skupaj s tisto, ki jo je donirala Evropa, kar nekaj družinam in jim s tem polepšali božično-novoletne praznike. Verjemite, da so se nekateri otroci izjemno razveselili sladkih dobrot, ki ste jih vi prinesli. Zato vsem darovalcem, v imenu vseh prejemnikov, iskrena hvala,

kakor tudi v imenu logaške KARITAS. Imeli ste zelo odprte dlani. Verjetno je, da se nam pred prazniki še posebno odprejo srca in dlani. Prav je tako!

Zelo lahko je biti na mestu darovalca. Hvala Bogu, da to vemo, se tega zavemo in da se mu na tak način zahvalimo. Velika zahvala gre tudi tistim, ki ste svoj dar prispevali v denarju. Tudi to nam prav pride, saj s temi darovi lahko poplačamo kakšno polo-

žnico, nabavimo obutev, oblačila, šolske potrebščine, skratka, karkoli ljudje v stiski potrebujejo. Tudi kakšni zdravstveni pripomočki se najdejo in še in še.

Zato res, še enkrat HVALA vsem, ki ste in upamo da boste darovali tudi v prihodnje in da bomo skupaj še večkrat združili moči, saj je pomoči potrebnih iz leta v leto več.

KARITAS

HIVALA

KOLOFON

Izdaja: župnija Dolnji Logatec

Odgovarja: Janez Kompare

Glavni urednik: Alen Širca

Naklada: 600 kos

Spletni naslov: <http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Prispevke pošljite na naslov: farni.list.logatec@gmail.com do 15. v mesecu.